

Svansbitning & halmanvändning

Vi undersökte hur svenska producenter använder halm till grisar och hur det påverkar förekomsten av svansbitning. Det är känt att halm ökar möjligheten för undersökande beteende och minskar förekomsten av svansbitning hos grisar, men hur funkar det i praktiken?

VAD GJORDE VI

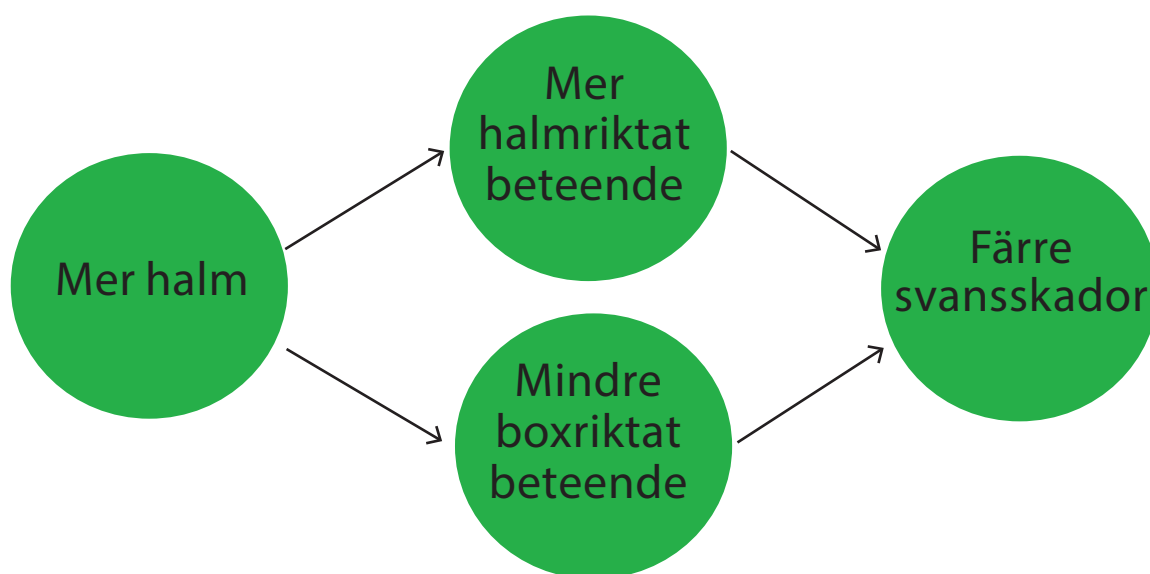
Vi frågade 60 producenter om halmanvändning och svansbitning i telefonenkäter. Dessa resultat kompletterades med praktiska försök i tre tillväxt- och fyra storgrisbesättningar. Syftet med studierna var att undersöka hur svenska producenter använder halm och hur halm påverkar grisarnas beteende och förekomsten av svansbitning.

HUR GJORDE VI?

I enkäten ställde vi bland annat frågor om hur mycket och hur ofta grisarna fick halm och hur ofta man såg svansbitning. I de praktiska försöken delades en avdelning i varje besättning i två lika stora delar. Avdelningarna sköttes som vanligt med skillnaden att halften av boxarna dubbelt så mycket halm än normalt. En normalgiva var ungefär en ica-kasse i en storgrisbox (ca 10 grisar) och hälften så mycket i en tillväxtbox. Producenterna skötte den dagliga skötseln. Varannan vecka undersökte vi grisarnas beteende (vad gjorde de?) och deras svansar och öron (hade de några skador?)

VÅRA VIKTIGASTE RESULTAT

MER HALM GER MER HALMRIKTAT BETEENDE OCH FÄRRE SVANSSKADOR

ENKÄTSTUDIEN VISADE ATT

Gårdar som ger mer halm såg mer sällan svansbitning. Gårdar med djupströbäddar hade mindre svansbitning än gårdar med konventionella boxar.

DE PRAKTISKA STUDIERNAS VISADE ATT

Det vanligaste beteendet grisarna uppvisade var att hålla på med halmen, följt av att hålla på med boxinredningen. Ju mer halm grisarna fick, desto mer höll de på med halmen och mindre med intredningen. Hos storgrisar ledde detta även till färre svansskador.